

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNI *Nedjelja, 18. listopada 2020.* [\[Multimedia\]](#)

Plaćajmo poreze i budimo svjedoci evanđelja

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Evandjelje ove nedjelje (usp. *Mt* 22, 15-21) prikazuje nam Isusa kako se bori s licemjermom svojih protivnika. Oni mu upućuju brojne komplimente – isprva, mnogo komplimenata – ali zatim postavljaju pitanje koje u sebi krije zamku ne bi li ga doveli u nepriliku i diskreditirali pred narodom. Pitaju ga: „je li dopušteno dati porez caru ili nije?“ (r. 17), odnosno plaćati poreze caru. U to se doba u Palestini vladavinu Rimskog carstva teško podnosilo – i to je razumljivo, bili su okupatori – pa i iz vjerskih razloga. Za narod je štovanje cara, koje se isticalo također njegovom slikom na novcu, bila uvreda Bogu Izraelovu. Isusovi su sugovornici uvjereni da se na njihovo pitanje može isključivo odgovoriti ili s „da“ ili s „ne“, ne postoji treći izbor. Čekali su, upravo zato što su bili uvjereni da će tim pitanjem stjerati Isusa u kut i natjerati ga u zamku. Ali On zna njihovu zlobu i oslobađa se zamke. Traži da mu pokažu novac kojim se plaća porez, danak, uzima ga u ruke i pita čija se slika nalazi na novcu. Oni odgovaraju da je careva. Tada Isus odgovara: „Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božje“ (r. 21).

Tim se odgovorom Isus stavlja iznad polemike. Isus je uvijek iznad. S jedne strane, on prepoznaje da se porez caru mora plaćati – to vrijedi i za sve nas, poreze treba plaćati – jer je slika na novcu njegova; ali prije svega podsjeća da svaka osoba u sebi nosi drugu sliku – nosimo je u srcu, u duši – sliku Božju i zato njemu i samo njemu svatko duguje svoje postojanje, vlastiti život.

U ovoj Isusovoj rečenici ne nalazimo samo kriterij razlikovanja između političkog i vjerskog područja, nego se pojavljuju jasne smjernice za poslanje vjernikâ svih vremena, pa i za nas danas. Plaćanje poreza obaveza je građana, kao i poštivati pravedne zakone države. Istodobno, potrebno je potvrditi da Bogu u ljudskom životu i u povijesti pripada prvo mjesto, poštujući Božje pravo na ono što mu pripada.

Otud i poslanje Crkve i kršćana: govoriti o Bogu i svjedočiti ga muškarcima i ženama svoga

vremena. Svaki je od nas krštenjem pozvan biti živa prisutnost u društvu, prodahnjujući ga Evanđeljem i vitalnom limfom Duha Svetoga. Riječ je o tome da se trebamo zalagati ponizno i u isti mah odvažno, dajući vlastiti doprinos izgrađivanju civilizacije ljubavi, gdje vladaju pravda i bratstvo.

Neka Presveta Marija pomogne svima da se klone svakog licemjerja i budu poštteni i konstruktivni građani. I neka podrži nas Kristove učenike u poslanju svjedočenja da je Bog središte i smisao života.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre!

Danas slavimo Svjetski dan misija koji ima za temu „*Evo me, mene pošalji. Tkalci bratstva*“. Lijepa je ta riječ „tkalci“: svaki je kršćanin pozvan biti tkalac bratstva. Na poseban su način to misionari – svećenici, Bogu posvećene osobe i vjernici laici – koji siju Evanđelje na velikom polju svijeta. Molimo za njih i pružimo im konkretnu podršku. U vezi s tim želim zahvaliti Bogu na dugo iščekivanom oslobađanju oca Pierluigija Maccallija... – pozdravimo ga ovim pljeskom! – koji je bio otet prije dvije godine. Radujemo se također što su s njim oslobođena još tri taoca. I dalje molimo za misionare i katehete, kao i za one koji su progonjeni ili su žrtve otmice u raznim dijelovima svijeta.

Želio bih uputiti riječ ohrabrenja i podrške ribarima koji su više od mjesec dana zaustavljeni u Libiji kao i njihovim obiteljima. Stavljajući svoje pouzdanje u Mariju Zvijezdu mora živo se nadam da će uskoro moći ponovno zagrliti svoje najdraže. Molim također za razne razgovore koji se vode na međunarodnoj razini kako bi urodili važnim plodovima za budućnost Libije. Braćo i sestre, kucnuo je čas da zaustavimo sve oblike neprijateljstva, potičući dijalog koji vodi miru, stabilnosti i jedinstvu u toj zemlji. Pomolimo se zajedno, u tišini, za ribare i za Libiju.